

Nu kom et Bybud ud fra Stationsbygningen sammen med Hotelkarlen, der gjorde et forventningsfuldt Skrabud for Per med Kasketten i Haanden. Per tilkastede ham et Kronestykke og gav den anden de fornødne Ordre med Hensyn til sine Rejse-sager.

Eberhard var imidlertid traadt lidt til Siden. Med et stjaa-lent Blik mønstrede han Pers Dragt under synlig Uro.

„Jeg foreslaar, at vi gaar bag om Haverne,“ sagde han og vilde med det samme slaa ind paa en Sti, der førte til Præstegaarden langsmed Byens Udkant, hvor der i Almindelighed ingen Mennesker gik.

Per gjorde Indsigelse.

„Den Vej er jo meget længere — og jeg er træt.“

„Naa ja, — som du vil,“ svarede Eberhard med den Stramning af Munden, hvormed han plejede at tilkendegive, at han fandt det under sin Værdighed at forhandle.

Tavse gik de to Brødre ved Siden af hinanden ind gennem Hovedgaden.

Gensynet af Barndomsbyen gjorde foreløbig ikke noget stærkt Indtryk paa Per. Med sine smalle og krogede Gader, sine eet-, højst to-stokværks Huse og med sin Uendelighed af Rendestensbrædter forekom den ham næsten komisk legetøjsagtig i Sammenligning med den Verdensstad, hvorfra han kom. Det var gaaet ham med Byen som med Familiehjemmet: den var i Aarenes Løb gledet ud af hans Liv, var sunken ned under hans Horisont. Og han kom pludselig til at smile ved at mindes, hvorledes det engang havde været hans Ærgerrigheds Drøm at blive den fejrede Matador i denne Ravnekrog, der havde været Vidne til hans Fornedrelse.

Ikke desmindre genkendte han nu næsten hvert Menneske, de mødte. Ethvert af de smaa Huse med Gadespejlene foran Dagligstuevinduet, hvert Navn over Butiksdørene, hvert gammelt Lavsskilt over Portene kaldte et eller andet Stykke Fortid tilbage i hans Erindring. Særlig gjaldt dette Latinskolen, der vendte en bred Gavl og Legepladsens høje Murindhegning ud mod Gaden. Da de kom der forbi, var der just Frikvarter; og